

Acollir a un infant

Gemma Matas Gustems

Gemma Matas Gustems

Acollir a un infant

Tinet
www.tinet.cat

El mes d'agost s'ha acabat, la nena ha de retornar al seu país. Ha sigut un mes fantàstic, increïble, cóm era possible viure tan bé? En aquest país cada família tenia una casa, màquines que els hi feia la feina, mobles, habitacions pròpies, roba per vestir-se i poder escollir, un bany, un jardí amb plantes i flors que només era d'ells, feien quatre menjades al dia, fins i tot podien anar picant quan tenien gana. Tenien aigua corrent, podien beure, cuinar, rentar-se, banyar-se, regar, no necessitaven espelmes, només prement un botó a una paret dura, de ciment, s'encenia el llum i tota la casa tenia claror, no sabia com ho podria explicar a la seva mare, a ella li era difícil d'entendre.

Havia complert els vuit anys i era la primera vegada que vivia un somni com aquell, mai s'hagués pogut imaginar que es podés viure d'aquella manera. Podia passejar sense la por de que algun indesitjable se'l hi tirés a sobre, la gent anava pel carrer sense cridar, parlaven uns i altres, anaven a comprar en uns locals molt grans que hi havia de tot, ho agafaven amb la ma, ho posaven en un carro que poc a poc s'anava omplint i després es posaven a la cua, però no com a la seva terra que esperaven que els hi donessin un paquet de farina o d'arròs, si és que aquell dia tocava. Quan arribaven a una taula, ho anaven posant tot a sobre. Una noia anava marcant uns números amb uns botons que premia amb el dit i sortien dibuixats en un paper. Mentrestant, s'ho anaven guardant tot en un carro alt de roba, amb unes rodes a sota, que li deien cistell. Un cop havien donat uns diners i ells en rebien d'altres, s'ho emportaven cap a casa i ho endreçaven en diferents armaris d'una habitació que feien servir només per cuinar, fins i tot tenien un armari que sempre estava

fred i les coses que hi guardaven no es feien malbé, podien tenir carn, llet, peix, ous, tot allà guardat i sense perill de que s'escalfé!

La Núria, la senyora que l'havia fet venir i cuidava d'ella, juntament amb el Cesc, el seu marit, li explicava a base de signes i moviments que tot allò era la manera de viure normal de molts països, tot i que li era molt difícil d'entendre. No comprenia com era possible que allà es visqués així si a la seva terra el que imperava era l'odi, la destrucció, la fam, el viure en cabanes de canya, passar set, trepitjar piles de brutícia, tenir només el vestit que portaven posat, els crits, les baralles, les malalties, la tristesa... tot i que fins ara no se'n hagués adonat, sempre havia sigut per ella la seva vida normal, el seu dia a dia.

El Cesc i la Núria ja tenien dos fills però havien decidit allotjar durant un mes una criatura dels països més pobres. Els seus dos nois ja eren grans i no seria cap impediment per la seva vida familiar. Després d'haver fet tots els tràmits i complir amb tots els requisits exigits, els hi van enviar aquesta nena.

Abans de sortir de la seva terra, els hi van explicar que els portarien a un lloc on tot era meravellós i que si sentirien molt bé i estarien molt contents d'haver-hi passat uns dies, però ni ella ni els seus companys es podien imaginar quina seria l'experiència que viurien i no deixaven d'estar una mica inquiets.

Se'ls van emportar en un cotxe molt llarg ple de finestres, els van pujar en un avió, una cosa molt gran que volava. Quan va parar, els van fer baixar en un lloc molt estrany que en deien aeroport i els van anar repartint a diverses persones que els estaven esperant. Els cridaven pel seu

nom i els que estaven drets allà, s'acostaven i se'ls emportaven.

Quan la van cridar a ella, se'l hi acostaren un senyor i una senyora. Li van dir moltes coses que no entenia. La senyora li va fer un petó, la van agafar de la mà i la van acompanyar a un cotxe.

La van fer entrar i li van fer entendre que havia de seure. La Núria és va quedar al seu costat.

La petita, sense ni adonar-se'n, es va anar tranquil·litzant i va anar agafant confiança. Es va mirar el cotxe amb sorpresa, seia en un lloc que no feia cap mal, al contrari, era tou com si hi hagués molta roba a sota i no calia anar en compte al moure's, la pila de roba era molt gran, igual que la de l'avió. Va mirar per la finestra i va veure que ni havia molts més cotxes com aquell, de tots colors i de totes mides. Es va sorprendre quan es va fixar en que el terra per on passaven era llis, no hi havia sorra ni forats - quin lloc més estrany! – va pensar.

Quan van arribar a la casa on vivien, no es podia creure tot el que veia a mida que li anaven ensenyant i quan la van portar a la que seria la seva habitació, li va costar entendre que només seria per ella i que el lloc de dormir era sobre allò alt i dintre d'aquelles robes. El Cesc la va aixecar en braços i la va fer seure. Ella es va quedar més que sorpresa quan va notar lo tou que era, se'ls va mirar com demanant permís i al veure que tots dos somreien, va decidir estirar-se. Li van fer que sí amb el cap i es va quedar totalment impressionada.

Un cop passada la primera nit, es van anar a trobar amb els responsables que organitzaven aquells viatges, tal com estava previst. Hi havia reunió conjunta amb tots els

altres pares i nens i durant molta estona els hi van anar traduint totes les preguntes que uns i altres tenien per fer i d'aquesta manera els hi va ser més fàcil entendre el que passava sobre el terreny, un cop ja ho havien començat a viure.

D'una manera o d'una altra s'anaven entenent i el que més els sobreposava era la gratitud que llegien en els ulls de la petita per qualsevol cosa que ells li fessin. Això sí que era inconcebible de poder veure en els ulls de qualsevol criatura dels països civilitzats.

La van portar per tot arreu, la platja, la muntanya, llocs turístics, zoo, parcs d'atraccions i a tot on van creure que podria trobar-s'hi bé i guardar-ne un bon record. Li van comprar diverses coses perquè les podés portar a casa seva i la nena no hi cabia d'alegria i d'agraïment.

Però tot lo bo s'acaba i va arribar el dia d'haver d'agafar el cotxe i anar cap a l'aeroport per fer el viatge de tornada. El dia abans havien fet un dinar a l'aire lliure totes les famílies plegades, juntament amb els responsables. Els hi van explicat que l'endemà haurien de marxar i acomiadar-se d'aquells senyors i senyores que els havien allotjat a casa seva.

Mentre el cotxe corria, tots tres anaven callats, la tristesa els dominava. La petita es va acostar a la Núria i se'l hi va abraçar. Ella intentava no plorar però li era difícil aconseguir-ho. Un cop van arribar, van baixar del cotxe, el Cesc va recollir l'equipatge i van entrar a l'aeroport.

Es van unir al grupet que s'anava formant i tant l'un com l'altre es veien incapaços de dir res a la nena, només tenien ganes d'acariciar-la i desitjar que la seva vida canviés de color.

Poc a poc, es van anar acomiadant uns i altres i els nens van anar desapareixent a través de la porta amb les mans agitatedes en senyal d'acomiadament.

La Núria i el Cesc es van agafar de la ma sense mirar-se, l'un i l'altre tenien por de que se'ls hi notés un sentiment d'angoixa i fins i tot de culpabilitat. No estaven gaire segurs d'haver fet un bé a la nena!

Primera edició en ePUB i PDF: maig de 2012.

Publicat a www.tinet.cat.

Distribució sota llicència "[Reconeixement –
No Comercial – Sense Obra Derivada
\(by-nc-nd\) 3.0 Espanya](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/3.0/es/)" de Creative Commons.

